

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 37/09-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. februára 2009 predbežne prerokoval sťažnosť R. Š., t. č. vo výkone trestu, zastúpenej advokátom JUDr. J. V., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 48 ods. 1 v spojení s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 1 To 118/2008 a jeho rozsudkom z 21. októbra 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R. Š. o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. januára 2009 doručená sťažnosť R. Š., t. č. vo výkone trestu (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 1 v spojení s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 1 To 118/2008 a jeho rozsudkom z 21. októbra 2008.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka bola rozsudkom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3 T 103/2007 z 18. júla 2008 uznaná vinnou „zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolanej výroby a držby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. d), ods. 2 písm. a) Trestného zákona a pokračujúceho prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s pokračujúcim prečinom neoprávneného vyrobenia a používania elektronického platobného prostriedku a inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona“, za čo ju okresný súd odsúdil na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 13 rokov a 4 mesiace, na výkon ktorého ju zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Krajský súd v odvolacom konaní zrušil rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o treste a odsúdil sťažovateľku na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 16 rokov, na výkon ktorého ju zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia.

Sťažovateľka podala proti rozsudku krajského súdu dovolanie, v ktorom uviedla dôvody, pre ktoré považuje rozhodnutie krajského súdu za „nedôvodné, nezákonné a nespravodlivé“. Sťažnosť ústavnému súdu sťažovateľka podáva z iného dôvodu. Podľa jej názoru „o odvolaní rozhodoval nezákonný senát“.

V sťažnosti k tomu uviedla:

„Porušenie čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky vidí sťažovateľka v tom, že príslušný Krajský súd v Žiline nekonal tak, aby nebol dôvod pochybovať o zákonnom sudcovi, vrátane zloženia senátu predmetnú trestnú vec prejednávajúceho.

Porušenie čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vidí sťažovateľka v tom, že vo veci konajúci Krajský súd v Žiline stanovil na prejednanie všetkých sťažností sťažovateľky jednému a tomu istému senátu, ktorý rozhodoval aj o jej predchádzajúcich sťažnostiach ako súd odvolací. (Vid' prílohy.) Takto bolo rozhodované aj o odvolaní proti rozhodnutiu súdu, avšak vo všetkých rozhodnutiach rozhodoval senát v zložení predsedu senátu JUDr. M. B., vrátane rozhodnutia Krajského súdu uznesením zo dňa 10. 09. 2008, ale dňa 21. 10. 2008, kedy súd rozhodol rozsudkom príliš rigorózne, nedôvodne, nezákonne

a hlavne nespravodlivo, rozhodoval pritom senát Krajského súdu v Žiline v zložení predsedu senátu JUDr. M. R., ktorým postupom Krajského súdu v Žiline, pri rozhodovaní o odvolaní proti Rozsudku Okresného súdu Žilina, sp. zn.: 3 T 103/2007, IČS: 5107010596, zo dňa 18. 07. 2008, bol porušený zákon, pretože o odvolaní rozhodoval nezákonný senát, teda rozhodoval senát Krajského súdu v Žiline v nezákonnom zložení. (Nezákonný predseda senátu JUDr. M. R.). A to napriek tomu, že JUDr. M. B. je ako predseda senátu uvedený aj na predvolaniach na verejné zasadnutie v predmetnej trestnej veci na deň, kedy Krajský súd v Žiline ako súd odvolací o odvolaniach proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa meritórne rozhodol.

Toto konanie nezodpovedá povinnosti súdov v trestných veciach konať nestranne. Súd týmto postupom obmedzil právo sťažovateľa na spravodlivé prejednanie zákonným sudcom (senátom). Konaním súdu vznikla sťažovateľke ujma na jej právach. “

Na základe uvedeného sťažovateľka žiada, aby ústavný súd vyslovil porušenie jej označených práv postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 To 118/2008 a jeho rozsudkom z 21. októbra 2008 a aby tento rozsudok zrušil. Sťažovateľka žiada priznať aj náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene alebo zjavne neopodstatnené návrhy môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho prejednávania.

Jednou zo zákonných podmienok prijatia sťažnosti podľa čl. 127 ústavy na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, teda v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03). Podanie sťažnosti po uplynutí uvedenej lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako oneskorene podanej (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd pri skúmaní podmienok konania v prípade, ak je sťažnosťou namietané porušenie základných práv právoplatným rozhodnutím podľa Trestného poriadku, ktoré sa sťažovateľovi v odpise doručuje, vychádza zo svojej judikatúry, podľa ktorej je pre začiatok plynutia lehoty dvoch mesiacov podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde rozhodujúce doručenie odpisu tohto rozhodnutia sťažovateľovi, avšak nie jeho právnomu zástupcovi (napr. III. ÚS 90/03, III. ÚS 188/03, III. ÚS 81/06, II. ÚS 246/06).

Sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy rozsudkom krajského súdu sp. zn. 1 To 118/2008 z 21. októbra 2008, ktorý jej bol podľa zistenia ústavného súdu doručený 29. októbra 2008. Posledným dňom na podanie sťažnosti bol preto 29. december 2008. Sťažnosť sťažovateľky bola ústavnému súde doručená prostredníctvom faxu 5. januára 2009, a teda bola podaná zjavne po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Pretože oneskorené podanie sťažnosti je neodstrániteľným nedostatkom procesnej podmienky v konaní pre ústavným súdom (IV. ÚS 36/03), ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. februára 2009